

N A Š D O M

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izbaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno kruno za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravištvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Spomlad je prišla.

Spomlad je prišla in ž njo življenje v naravo. Vse v naravi pa bi naj služilo človeku, zato tudi vidimo sedaj ljudi pri pridnem delu, da bi kar spomladi prisilili naravo na pravi tir, ki jim donaja korist in hasek. Mrzla zima je odšla, vrata človeških stanovanj so se odprla na stečaj in vse hiti sedaj za tem, kako si v oživelem letu pripraviti kruha in denarja.

Bili so časi, ko našim pradedom ni trebalo toliko skrbeti za denar kakor za kruh. To je bilo takrat, ko so se davki plačevali v pridelkih. Sedaj v davkarji nihče več ne vpraša po pridelkih, ampak v davčni knjižici je zapisana svota, ki se mora brez usmiljenja plačati in sicer plačati v denarju. Življenje v hrani in obleki je bilo nekaj prej tudi priprostejše kakor sedaj. Sedaj je tako življenje nemogoče, ker je drvenje za večjim zaslužkom tako močno in splošno, da bi oni trpel škodo, ki bi si na priprost način sam skrbel za hrano in obleko po vzgledu minolih časov.

Že v zgodnji spomladi mora skrbeti kmetovalec, kako bi si pripravil skozi leto kakor največ denarja, katerega tako krvavo vsepovsodi potrebuje. Sadil bo predvsem to, kar najlažje in najboljšje spravi v denar. Vsaki

košček svojega posestva bo skušal izrabiti, vsaki košček mu mora prinašati dobiček. Ravnal se ne bo po zasivelih starih navadah, ampak po najnovejših naukih razumnega gospodarstva. Kako zaslepljeni so pač še oni in kako samemu sebi škodijo, ki si ne zboljšujejo in zamenjavajo zrnja, ki še vedno nočejo verjeti na peronosporo in trtno uš v vinogradih, ki brez izbire sadijo trse, kateri jim ravno pridejo v roko, ki še vedno ne znajo ceniti sadjarstva, ki pustijo celé kose zemlje ležati brez posebne uporabe! Takim ljudem bi se morala prisoditi šiba, kadar javkajo čez slabe čase. Vse dandanes hiti naprej, suva in peha se za sleherni krajcar, zato tudi nobeden kmet ne sme spati, ampak z najnovejšimi pridobitvami oborožen mora stopiti na bojišče za svoj kruh in svoj ugled z drugimi stanovi.

Najboljši pripomoček, da kmet sam sebe spozna, pa je knjigovodstvo. Le knjigovodstvo mu lahko dokaže, ali napreduje ali nazaduje v gospodarstvu. Dokler kmet nima knjigovodstva, tako dolgo slepo tipa v temi okoli. Najprostejše je to knjigovodstvo: Vzemi si košček papirja in zapisuj vse izdatke in prijeme, ob koncu leta pa seštevaj, da boš spoznal, česa je bilo več, prijemkov ali izdatkov. Takov račun ti bo odprl oči, kjer ni knjigovodstva, tam ni razumnega gospodarstva.

Vemo, da starejših svojih čitateljev ne bomo spreobrnil, ti bodo šli svojo dosedanjo pot naprej. A slovenska mladina je naša in k njej govorimo! Če tvoj oče nočejo ničesar zapisovati, zapisuj ti tihoma, če ti je mogoče izvedeti vse izdatke in dohodke. Na vsaki način pa imej za se knjigovodstvo. Zdaj marsikateri kaj zasluži; vse si zapiši, zaslužno pa naloži takoj v Čebelico ali poštno hranilnico. Vadi se za življenje in gledaj na denar. Naša mladina mora stati na višku narodno-gospodarskih zahtev. Učimo se, delajmo, hranimo in Bogu služimo!

Rusko-japonska vojska.

Bitka pri Mukdenu je končana, krvava bitka, kakoršne ne pozna zgodovina. Trinajst dni se je bilo 600 tisoč Japoncev in 480 tisoč Rusov za postojanke okoli glavnega mesta Mandžurije, Mukden, dokler slednjic niso bili primorani Rusi umakniti se. Čez 100 tisoč mož je padlo na obeh straneh!

Japonci so se za to bitko dobro pripravili. Povzročili so v evropski Rusiji nemire, vsled česar se ni moglo točno odposlati čet na bojišče. Osemdeset tisoč mož in 380 topov in strojnih pušk bi že moralo biti v začetku tega meseca na bojišču, a se je zaradi nemirov zakasnilo. Japonci so pa vse

Kateri je bil večji slepar?

Mažarski sodnik je imel nekoč presoditi, kateri je bil v kupčiji večji slepar, žid ali cigan. Pokliče najprej cigana pred se.

„No, kaj imaš, ti ciganče, s tem židom?“

„Prodal sem mu svojega konja“, odvrne cigan.

„Pa za koliko?“

„Za deset goldinarjev.“

„O ti bedak, kako da si ga dal tako po ceni?“

„Kako? Gospod mogočni, ker ima pa konj skvarjeno nogo.“

„To si pač slepar! Sedaj odidi!“

Nato sodnik pokliče žida.

„Ti preprosti žid, da si se dal prevariti od cigana. Konj ima baje eno nogo pohabljeno.“

„Ne, gospod sodnik, konj ni hrom, temuč je le zakovan“, odvrne žid.

Žid odide in sodnik pokliče zopet cigana.

„Cigan, ti si pač bedak! Konj ni hrom, temveč je baje le zakovan.“

„Ni tako gospod! Konj je res hrom,

navrh pa sem ga še nalašč zakoval, da sem se mogel izgovoriti.“

Sodnik se nasmeje in cigan odide. Se enkrat pokliče sodnik žida.

„Čeravno si zvit, pa vendar si se dal od cigana goljufati. Konjeva noga je baje res pohabljena, zakovana pa le nalašč, da si ti s tem prevarjen.“

Tu se je žid izgovoril: „Nič ne dé, nisem prevarjen, saj sem mu dal zanj le ponarejen desetak.“

No, kateri teh dveh ptičev je bil večji slepar? Gotovo da — žid.

Finančni stražniki.

Kmet Poljec je bil navihanec. Neko jutro gre orat na polje. Približno eno uro orje, ko zagleda po cesti iti dva finančna stražnika (leblajterja). Brezdvomno gresta kam iskat ogrskega utihotapljenega tobaka (pošvercanega). Poljec se začne nemirno premikati in pogledovati na stražnika. Brž ko spozna, da sta postala pozorna na njega, pusti konje na njivi ter se spusti v beg. Stražnika seveda za njim. Bil vam je to krasen pogled, kako so ti trije junaki be-

žali čez travnike, detelje in zorane njive. Slednjic se Poljec da vjeti, pa trese se ko šiba na vodi.

„Fant, kje maš tobak?“

„Kakšen tobak?“

„Ne delaj se neumnega in daj sem „švercani“ tobak!“

„Ali, gospodje, saj jaz niti ne kadim!“

Stražnika strička preiščeta, a ničesar ne najdeta.

„Zakaj si toraj bežal pred nama?“

„Ah, gospodje, jaz se gospodov tako bojim“, laže Poljec in se pri tem komaj zdržuje smeja, ko vidi, kako sta gospoda stražnika vsa blatna od prahu in velike jutranje rose.

Ko „leblajtarja“ odideta, mora se navihani kmet še večkrat ustaviti, ker od smeha ne more dalje. „To sem ju vendar enkrat podkuril, da sta se naletela.“

Pri prijatelju. Neki gospod je prišel k svojemu prijatelju ravno takrat, ko je prijatelj spal. Ker je pa prijatelj hudo smrčal, vpraša gospo: „Ali Vaš g. soproj zmeraj tako hudo smrči?“ Gospa: „O ne, samo takrat, ko spi.“

čete zbrali kolikor so mogli in so bili vsled tega v veliki premoči. Maršal Oyama je začel boj na jako zvit način. Najprej je navalil svoje čete na vzhodno krilo in središče ruske armade (ne najprej na zahodno krilo kakor smo pomotoma poročali v zadnji številki). Na zahodnem krilu pa je bilo med tem vse mirno. Kuropatkin se je dal premotiti in je mislil, da hočejo tukaj Japonci prodirati, zato je poslal celi I. armadni voj, ki je bil v rezervi, na vzhodno krilo. Med tem je pa obšel general Nogi s svojo armado čez kitajsko ozemlje rusko zahodno krilo in se naenkrat pojavil zahodno od Mukdena. Vsled nepazljivosti Rusov v tem kraju je Kuropatkin prepozno zvedel za to prodiranje. Toda rusko središče in vzhodno krilo, ki je bilo vsled odvzetih čet oslajeno, je imelo med tem prestati hude boje. Posebno radi tega, ker so bili Japonci v premoči, kar Kuropatkin ni vedel. Na vzhodnem krilu je prodirala peta japonska armada, o kateri Rusi niso nič vedeli. Vsejedno pa bi bili Rusi premagali Japonce, da ni narava sama pomagala Japoncem. Led na reki Hunho, ki se je že začel taliti, je vsled nastalega mraza zopet postal močen in Japonci so lahko prekoračili reko. Nastal je tudi hud vihar, ki je nesel od juga sem Rusom sneg in prah v oči, da niso nič videli. Japoncem se je posrečilo prodreti med središče in zahodno rusko krilo. Ker je bilo rusko središče v nevarnosti, da ga primejo Japonci od strani, moralo se je umakniti. Kuropatkin je sprevidel nevarnost ter zapovedal umikanje proti Tienlinu.

Ko se je zvedelo v Evropi, da se Kuropatkin umika, je Rusom nasprotno časopisje bilo vso iz sebe od samega veselja. Neki veliki angleški list je že celo pisal, da so Rusi popolnoma poraženi in obkoljeni in da je Kuropatkin najizvrstnejši vojskovodja celega sveta, če reši samo del svoje armade. In vendar se je posrečilo Kuropatkinu rešiti celo svojo armado s primerno malimi izgubami. Japonci sami priznavajo, da so jih Rusi tako dolgo držali na zahodu od železnice, dokler niso rešili večino svojih zalog. Na vzhodni strani pa je ščitilo Ruse visoko gorovje.

Kje da bodo zavzeli Rusi nove postojanke, se sedaj še ne ve. Po poročilu Kuropatkinu so se prvokrat ustavili pri reki Fan (Fanho), kjer je armada Lineviča (I. armada) odbila napadajoče Japonce. Reka Fan teče južno od Tielina. Umikanje se vrši dosedaj v dobrem redu.

Dne 16. t. m. je dobil Kuropatkin brzojavko od carja, da je odstavljen od vrhovnega poveljništva in da je na njegovo mesto postavljen začasno general Linevič, dosedanji poveljnik I. armade. Govori se, da bo odposlan na bojišče za vrhovnega poveljnika general Dragomirov ali pa veliki knez Nikolaj Nikolajevič.

Generalni poročnik Nikolaj Petrovič Linevič je star 67 let. Izšel je iz pehote, je služil dalje časa v Kavkazu, Turkestanu in v Usorski pokrajini. Leta 1890, pred boksersko vstajo na Kitajskem, je bil imenovan za poveljnika prvega sibirskega voja. Ob bokserskem ustanku je prevzel poveljstvo prve ruske ekspedicijske armade za oprostitev poslaništev v Pekinu. Pozneje je vodil mednarodne čete v Pekin ter v naskoku vzel glavno mesto kitajskega cesarstva. Zanimivo je dejstvo, da je bil mikado eden prvih monarhov, ki so po zavzetju Pekina brzojavno častitali Lineviču. Obenem mu je japonski cesar podaril „red

vzhajajočega solnca“, najvišji japonski red. Zunanost Lineviča ima popolnoma mongolski tip; globoko ležeče, nekoliko mežikajoče oči, vun stoječe kosti na obrazu in košate brke. General Linevič je pri četah posebno priljubljen ter je na glasu dobrega vojaka.

O bitki pri Mukdenu.

V visokih vojaških krogih se občuduje, kako lepo in v redu so se umaknili Rusi iz Mukdena. Bitka je bila strašna, ker je trajala 10 dni. Po moderni vojaški znanosti se smatra za nemogoče, da bi kaka bitka trajala po več dni. Sodilo se je, da nijedna armada ne bi mogla zdržati več nego od jutra do večera v bitki, ko grome venomer topovi ter se neprestano strelja iz pušek. Ali v bitki pri Mukdenu je trajalo to 10 dni sredi hude zime. Glad, pomanjkanje in neznanski strapaci so spremenili ljudi v živali, ki porabljajo vse svoje moči, kadar zadenejo druga ob drugo. Kri je tekla v potokih dobesedno vzeto, udje teles so letali po zraku, zlasti strašen je bil boj z bajoneti. Ko se je nagnila bojna sreča na japonsko stran, je bilo pričakovati, da se spustijo Rusi v brezupen beg ter se zgubijo v malih četah narazen, katere potem potolčejo Japonci ali pa poginejo na mrzlih mandžurskih poljanah. Toda to se ni zgodilo. V polkih Rusov, ki so toliko trpeli, je bilo še zadosti moralne moči in discipline, da so se začeli umakati po teh strašnih dneih v precejšnjem redu. Ko je bil tepen Napoleon dne 18. jan. 1815 pri Belle-Alliance po 6 urnem borenju z Wellingtonom in Blücherjem ter se jih je pričelo zasledovati, se je razpršila vojne vajena francoska armada ter se poizgubila. Avstrijci so se pri Kraljevemgradu dobro držali, ali ko se je začela sreča nagibati na prusko stran, so se spustili v beg, kamorkoli je kdo mogel bežati. Tako se je zgodilo Prusom pri Jeni, Francozom pri Sedanu. Skoro nadčloveška naloga je, vzdržati red in disciplino, ako sovražnik prodira ter strelja na poraženo armado. Ruska armada pa je prestala to najtežjo preskušnjo, ki se more naložiti vojaku na najlepši način.

Mladinska organizacija.

Sv. Ilj v Slov. gor. Shod mladeniške zveze je bil v nedeljo, dne 19. sušca povoljno obiskan. Z velikim zanimanjem smo poslušali g. Thalerja, ki nam je začel razlagati o posojilnicah, pa tudi predavanje občinskega reda po č. g. duhovnem voditelju se je prikupilo našim zborovalcem, ki so nam vsi obljubili, da pridejo zagotovo k prihodnjemu podučnemu shodu, ker že z veseljem v duhu poslušajo navdušenega govornika od Sv. Benedikta. Mladenci, možje, na noge!

„Mladeniška zveza“ bralnega društva pri Sv. Ilju v Slov. gor. ima v nedeljo, dne 2. aprila svoj IV. poučni shod v čitalnici po večernicah s sledečim vzporedom: 1. Nadaljuje se pouk o posojilnicah po g. Thalerju, 2. občinski red razpravlja duhovni voditelj, 3. govor ima vrli tovariš od Sv. Benedikta Franc Roškar. Pristrčno vabimo vse naše prijatelje, mladeniče in može, da se v prav obilnem številu udeležijo tega zanimivega shoda. Shod se vrši v vsakem vremenu.

„Dekliška Zveza“ pri Sv. Ilju v Slov. gor. je imela svoj prvi podučni shod. Ker je bilo prvokrat preveč slabo vreme, smo

morale shod preložiti na drugo nedeljo. Pričakovale nismo veliko, a doživele smo veliko veselje. Spoznale smo, da naša mlada zveza krepko stoji in celo napreduje. Zbralo se je kakih 40 deklet, ki jih je neka govornica po pravici imenovala kinč naše fare. Shod se je vršil po napovedanem vzporedu. Po pristrnem pozdravu voditeljice deklamovala je Lizika Reismanova pesem „Moj zaklad.“ Marsikatera navzočih pa še ni vedela, kaj pomeni naše geslo „Z Bogom in Marijo za slovensko domovino“; in to nam je v krepkih besedah razložila Micika Štelcerjeva. Nastopila je še voditeljica, ki nas je v vznesenih besedah vsposodbujala k marljivemu delu. Mati je vsako izmed nas učila prve in sicer slovenske besede, učila nas je delati križ, kako bi se tedaj pošteno deklet moglo temu izneveriti? „Slovenka sem“, prekrasna pesem, ki jo je prav dobro deklamovala Micika Žnuderlova, še nas je bolj potrdila v naših dobrih sklepih. Ker je čitanje k izobrazbi toliko potrebno, nas je v lepih besedah vsposodbujala Trezika Hamerjeva, da naj beremo le dobre knjige in časopise, boj pa vsem slabim časnikom. Skrbi in težave pa človeku najbolj prežene lepa pesem, zato pojmo rade lepe slovenske pesmi doma in v cerkvi. Pač nobeni ni bilo žal, da je prišla; ampak ločile smo se s srčno željo, da bi se kmalu videle v še večjem številu pri drugem podučnem shodu.

Slavnost „Mladeniške zveze“ pri Sv. Antonu v Slov. gor. Kakor spomladanska vijola si se skrivala in nisi hotela stopiti na dan v svoji nežni lepoti in čilosti! S temi besedami si upam pozdraviti našo „mladeniško zvezo“. Na tihem se pripravljajo tvoji člani v vso vnemo na vzvišeni poklic, stopiti svoj čas kot dobro izurjena četa na pozorišče slovenske javnosti, da vsak na svojem mestu izpolni svojo nalogo, katero jim nalaga vera in domovina. Dne 12. t. m. so se prvič pokazali na gledališkem odru v igri „Čevljar.“ Dokazali so, da niso rojeni samo za motiko in plug, ampak jim tudi gledališka igra ne dela nobe nih preglavic. Igrali so — (bodimo pravični!) prav dobro. Vsak je stal na svojem mestu! Skoraj se je bilo bati, da glavna uloga (Blaže) ne bo uspela povoljno — ali sreča nam je naklonila spretno moč v osebi Štelcarja. Še razvajeni meščani bi se smejali, da bi jim, bržkone zmanjkalo sape. Baron Stradež (Vršič) si je že s svojo zunanostjo pridobil občinstvo. Istotako se je izvrstno ugloobil v svojo ulogo dr. Lopnik (Borko), nihče ni mogel misliti drugače, kakor da je prebil vse stroge skušnje z izvrstnim uspehom; saj je tako spretno vedel ukazovati v bolnišnici. Istahvala gre Tončku (Hole), Opeki (Poljanec) in Valentinu. (Kukovec) — Mladenič Poljanec je pokazal lepe zmožnosti s svojim govorom, katerega je sam sestavil in tudi govorniško dobro predaval. Pri prosti zabavi so še govorili: Balaškovič, Borko, Nemeč, Hole in Lassbacher. Srečolov je povzročil mnogo smeha vsled šaljivih dovtipov g. Jurančiča. Da pa med posameznimi točkami ni vladala duhomorna dolgočasnost, za to pa so skrbeli jurjevski tamburaši in domači pevski zbor. Cela slavnost se je vršila torej nepričakovano lepo, in kar je posebno tolažilno za društvenega blagajnika — niso izostale srebrne kronice čistega dohodka.

Delovanje mladeniške zveze pri Sv. Petru pri Radgoni v letu 1904. Naša mladeniška zveza je priredila v minulem letu 11 poučnih shodov, 2 gledališki predstavi, „Dr. Hribar“ in „Čevljar in boga-

tin." Napravila je zveza en izlet, in sicer h Kapeli. Na dobro obiskanih shodih je nastopilo 8 govornikov, med temi je bilo 7 deklamacij. Tudi bralo se je mnogokaj koristnega, kakor: „Zboljšajmo svoje polje“, „O novih volitvah v četrto kurijo“ in „Kaži, pot do blagostanja, sreče in zadovoljnosti kmetskega stanu.“ Na vseslovenskem mladeniškem shodu na Brezjah je bila zastopana tudi naša mladeniška zveza, ravno tako tudi na mladeniškem shodu pri Sv. Treh Kraljih, kjer se jih je udeležilo do 80 mladeničev in mož, katerim se je pa še pridružilo do 30 ogrskih Slovencev. Bivši naš duhovni voditelj č. g. Josip Lončarič so nam pri poučnih shodih dajali vsestranske poučne nauke in dobre svete, ravno tako tudi sedanji duhovni voditelj, č. g. Ivan Vogrin, ki vsestransko žrtvujejo svoje moči za naš narodni napredek in sicer z največjo vnemo, za kar se jim izreka prisrčna zahvala. Letošnji prvi poučni shod se je vršil na novega leta dan. Na vzporedu je bil pregled mladeniškega delovanja v minolem letu. Poročala sta zvezi voditelj in tajnik. Drugi letošnji poučni shod se je pa vršil 29. januarja. Na vzporedu je bila deklamacija „Kmetški hiši“ zložil S. Gregorčič. Potem so č. g. Ivan Vogrin v lepih besedah povedali, kako naj mladeniči varčujejo posebno z denarjem. Dne 26. februarja je imela naša mladeniška zveza svoj redni občni zbor z navadnim vsopredom. Odbor je bil v večini izvoljen stari. Vodil bo mladeniško zvezo, kakor prej, tudi letos mladenič Jakob Kovarič. Še nekaj! Prihodnji poučni shod se vrši 26. marca. Vzporod bo ta-le: 1. „Prebiral sem pratko“ zložil S. Gregorčič, deklamuje Franc Mulec. 2. „Zgodovina štajerskih Slovencev“, predaval Jakob Kovarič. 3. Slučajnosti. — K obilni udeležbi vabi vodstvo.

Razne novice in druge reči.

Naše misli. Hladna, neprijazna zima se je poslovila. Nihče ne joka po njej. Zlata pomlad nas zopet pozdravlja. Toplo solnce ogreva vso naravo. Še pred svojim godom menda bo nas prišel sv. Jurij obiskat ter bo potresel zemljo z zelenjem in cvetjem. Dobro došel, le pridi kmalu! Na Balkanu bo tudi kmalu gora ozelenela in s tem je prišel čas novih nemirov v Makedoniji. Vedno določeneje se govori, da bosta Turčija in Bolgarija trčili skupaj. Handžar bolgarskih hajdukov bo pel smrtno pesem ošabnim Turčinom. Bolgarija bo nemara sama začela vojsko, gotovo pa ne bo nikdar iskala pomoči pri Avstriji. Bolgarski knez je pred kratkim obiskal nemškega cesarja in angleškega kralja. Nihče ne ve, kaj so govorili gospodje med seboj, vsak pa si misli, da je bolgarski knez vpraševal, ali bi smel upati kaj pomoči, ako bi začel vojsko. Nemčija in Anglija še bosta namreč najmanj odškodnine zahtevali, a Avstrija, Italija in Rusija pa bi si ravno tako radi povečali svoje meje na škodo turških pokrajin, kakor Bolgarija. Pes in mačka pa ne sedita pri eni skledi. Zopet so se začele širiti vesti, da Avstrija mobilizira, da dela zadnje priprave za vojsko. Udarili bomo ali proti Turčiji ali morda proti Italiji! Slovenci na Spodnjem Štajerskem jo bodo kmalu na dveh mestih udarili proti nemčurjem in Nemcem, pa ne z bridko sabljo, ampak z volilnimi listki. Občinske volitve se vrše kmalu v Šoštanj, v okraju celjskem pa volitve za okrajni zastop. Povsod bo

huda bitka in zmaga na strani Slovencev, če bodo prišli vsi na bojišče. Mnogo mladeničev je bilo in še je v Mariboru pri vinarskem in sadjarskem tečaju na tukajšnji vinarski šoli. Smo se videli in si marsikaj povedali: Mladeniče navdaja prepričanje: Učimo se, da bomo kedaj trdni in spoštovani slovenski kmetje! To je pravi duh! Ob začetku dneva si voščimo: dobro jutro! Ob začetku spomladi pa vam želimo s pesnikom:

Bogato gorica obrodi vam,
bogato se polje poplodi vam,
podeli Bog kruha vam belega,
vsi lica bodite veselega!

Spodnja Sv. Kungota. Proti koncu letošnje hude zime nam je pobrala nemila smrt jedno izmed naših deklet. Dne 13. marca t. l. je umrla Antonija Roškár. Bila je pridno in pobožno dekle ter bralka „Našega Doma“. Ob vsaki cerkveni svečanosti je rada pomagala ter vodila dekleta, ki so ji pomagale nositi Marijin kip okoli našega hribčka. Pred enim mesecem je zbolela na tifusu ter s to boleznijo vlegla v posteljo, iz katere ni več vstala. Mirno, potrpežljivo udana v božjo voljo, sprevidena s svetimi zakramenti se je ločila od tega sveta. Blago pokojnico priporočamo vsem njenim znancem, prijateljem in prijateljicam v molitev in blag spomin. Naj tudi njej veljajo besede, katere so za nas tolažilne: Saj sveti križ nam govori, da vidimo se nad zvezdami!

V Žerovincih je umrl 15. t. m. nagle smrti Mihael Škrjanec v 25. letu. Bil je čvrst fant. Bog mu daj večni mir in pokoj!

Od Sv. Urbana na Kozjaku. Čas zime gre proti svojemu koncu, začenja se vesela spomlad. Veseli se je vsak izmed nas! Ker pa je pomlad oni čas, v katerem se mnogi vprašajo, katerega dela se naj poprimejo, ali kakšno rokodelstvo naj začnejo; zato tudi jaz premišlujem ob pričetku letošnje spomladi, kaj bi počel, s čim si hruh služil. Ker sem rad zmiraj vesel, kratkočasen in poln dovtipov, zato se poprimem tudi veselega stanu in ta je lovski stan. Kaj čudno se Vam zdi, cenjeni gospod urednik, da bi na tem visokem hribu imeli lovca. Toda njegov namen ne bo, streljati zajce, vrane itd., pač pa bo pridno zasledoval ptujske korondiče, za katere je zvedel, da jih je neki mnogo v tej okolici. Seveda mi bode treba še mnogo priprav, da bom je mogel spravljati v različne posode. Treba bo mi tudi povabiti iz bližine piskroveza, da bo mi pomagal pri rinkanju teh giftnih krot. O vseh pripravah, katere bodem v bodoče potreboval in si jih tudi v kratkem naročil Vam bodem poročal in potem še-le začnem svoj korondičev kšeft. Iščiga.

Mladeniški sestanek se je vršil v nedeljo, dne 5. marca v Studencih pri Poljčanah. Govorila sta domači g. župnik Čede in g. I. N. Gostinčar iz Maribora.

Iz mlekarske šole v Logatcu nam piše štajerski mladenič: Najprvo Vam bodi prisrčna zahvala, da ste opozorili v „Slov. Gospodarju“ in v „Našem Domu“ štajerske mladeniče na osemtedenski mlekarski tečaj v Logatcu na Kranjskem, ki se je ustanovil 26. svečana in bode trajal do 22. aprila t. l. Zatorej Vam iz hvaležnosti to-le pišem: Sprejeta sva bila dva štajerska mladeniča v ta tečaj, eden iz Rogaškega — in jaz iz slov. bistriškega okraja. Jaz sem januarja t. l. prosil za sprejem v vinorejsko-sadjerejski tečaj v Silberberg, toda nisem bil uslišan. Nato sem takoj po nasvetu č. g. župnika

prosil za sprejem v ta tečaj, ki je bil ravno razpisan, in hvala Bogu, ne zastonj. Dolenji Logatec, v katerem je združna mlekarna, leži na desni strani južne železnice in je četrta postaja od Ljubljane. Okolica je ravna in jako prijetna; ima vodovod, kar je velike koristi za tržane. Mlekarna stoji pet minut od kolodvora. Razume se, da ima vodovod. Ima dva parna stroja in en motor, ki ga žene bencin. Mlekarna obstoji iz treh velikih delov: najprvo je klet, ki ima dva dela. V prvem delu se dela več vrst sira, posebno znamenit je tako imenovani švicarski sir, ki se hrani v drugem delu. Potem je srednji del mlekarnice, ki ima tudi dva dela. Tukaj so trije stroji, katerih dva gonita par, enega pa goni motor z velikim kolesom. Dva stroja služita za pasteriziranje mleka, eden pa za posnemanje mleka. Mleko pri pasteriziranju se segreje 70°—85° C, in nato se shladi do + 3° C; to mleko se naliva v vrče, ki ga pošljejo v Trst in druga mesta. V tem delu se dela tudi surovo maslo, ki se potem hrani v postranskem delu. Potem je zgornji del, tudi v dva dela razdeljen. V prvem večjem delu se mleko sprejema in tehta, v drugem delu sta parna stroja in motor. Mleko plačujejo po 13 vinarjev liter. Ta združna mlekarna je največja na Kranjskem, poleg te je še 51 manjših združnih mlekarn. Mleka pride na dan v mlekarno okoli 4000 l., t. j. 14 polovnjakov. Kmetje ga donesajo trikrat na dan, in ga nosijo po 800 l., naroča se jim vedno paziti na snažnost. Drugo mleko pride z vlakom in odhaja potem zopet z vlakom. Ostalo se porabi za sir in surovo maslo. — Tudi šolo imamo po dve ali tri ure na dan. Učimo se računstva, nekaj kemije zaradi mleka in drugih važnih reči, o mleku in živinoreji sploh in knjigovodstva. Učili se bomo tudi poštarstva. Vodja našega podučnega tečaja je gospod J. Legvart. On je nadzornik čez vse kranjske združne mlekarnice, obenem je pa tudi potovalni učitelj. Drugi učenci so: g. J. Majdič, živinozdravnik in načelnik te združne mlekarnice, A. Gabrovšek, J. Ivančič. Delo v mlekarni pa vodijo: A. Siegmund roj. Čeh, toda Nemeč, F. Lang, F. Sieber, roj. Nemeč v Švici, ta nas uči praktično, kako se sir in surovo maslo dela. Potem so trije uslužbenci. Učencev nas je vseh 12 različne starosti, eden ima 14, največ okoli 20 let, nekateri so bili že vojaki. A s kakim veseljem se učijo! Mladeniči, „Naš Dom“ nas vedno budi in bodri rekoč: „Učite in izobražite se!“ Da res: Slušajmo ga in storimo tako!

Železno pri Podsredi. „Le kratko, le kratko!“ Tako kličejo uredniki političnih listov; pa vendar dostikrat ni mogoče kar tako po spartansko vsega povedati, posebno, ako je gradiva veliko, tudi je včasih potreba golo telo resnice obleči v šaljiv opomin ali v resno svarilo. — Kako je pri nas? — 1. Naša narodna zaspanost. Rojaki! Kako dolgo pa še bomo dremali? Ali moramo res mi Železenci — gromska strela — najbolj visoko držati zastavo narodne zaspanosti? Pomlad je tu, vsaka reč se probuja, probudimo se tudi mi! — 2. Občinske volitve — dne 10. t. m. Lep popoldan. Zimsko solnce krasno obseva naš kraj z divno okolico in hribovitimi Gorjanami. Ob tem prizoru bi moralo pač vskipeti srce vsacega pristnega Slovenca navdušenja za našo milo slovensko zemljo, pripravljeno braniti jo do zadnje kaplje krvi pred tujo grabežljivostjo! Tako tudi tam v sredi vasi v zaduhli občinski pisarni se godi veseli

prizor: zvesti slovenski sinovi ne prodajajo svoje rojstne grude, to lepo slovensko zemljo, za kos kruba, za nekaj lepih besedi, kakor je nekdanj Ezav svoje prvorojenstvo in ne klonijo vrat v jarem nemčurstva. Dragi volilci! Vsa čast in hvala vam, ki se niste dali ne motiti, ne zapeljati od tistih, ki hodijo okoli kakor rujoveči levi, ter iščejo koga bi požrli. Volili ste, kakor dosedaj, značajne, poštene, verne in krščanske može, sicer bi se morala nad vami zjokati Marija, ki tako mogočno kraljuje na stari Sv. Gori, ako bi prišla naša lepa gorjanska občina v roke brezvercem. Le Železno je izostalo, — prišla sta le — dva volilca. — 3. Smrtna kosa. V Koprivnici je umrl dne 10. t. m. po dolgotrajni mučni bolezni, previden s sv. zakramenti 51 let stari Andrej Golob, velikoleten slovenski trgovec in povsod dobro poznan. Naj v miru počiva! Veliko bi še rad povedal, ali zapreti moram svojo torbo, ker g. urednik že jezno grbanči čelo, ter sega po škarjih, češ: „Ta nesrečnež pa tudi ne more najti koneca!“ — V kratkem priredim lov na korondiče! Za zdaj pa adijo in zdravi ostanite, gospod urednik ali urednikovič, ali kakor se že koli pišete. — Jaz se pišem Železenski vsevedež.

Okrajni zastop v Kozjem. Dne 9. t. m. se je izvršila volitev načelnštva v kozjanskem okrajnem zastopu. Za načelnika je bil izvoljen župnik v Pilštanju, Tomažič, za njegovega namestnika pa dr. Jančič. Kozjanski nemčurji in njihovi sorodniki pihajo kot gadje. Seveda se je strupencev bati, zlasti tedaj, kadar so lačni.

Nova vladna zaušnica Slovincem. C. kr. vladni komisar pl. Lehman, ki ima vodstvo razpuščenega celjskega okrajnega zastopa, je odstavil vse od prejšnjega okrajnega zastopa nastavljenega okrajne cestne komisarje, mesto teh je pa vladni komisar imenoval same nove cestne komisarje in sicer same odločne nasprotnike Slovincem, kateri tvorimo 95 % prebivalstva. Imenovani so zagriženi Nemei oziroma ponemčenci: odvetnik dr. A. Schurbi v Celju, vinski trgovec J. Pallos v Celju, nek Henn v Vojniku, nadalje privandrani štorski tovarnar Jellek, bivši posilinemški župan na Teharjih J. Gorišek. Kaj naj rečemo k takemu početju? Kakor v odloku vladni komisar sam poudarja, poverilo se je njemu in sicer začasno le vodstvo poslov okrajnega zastopa in bi imele vse uredbe ostati začasno, kakor je bilo poprej. In kljub temu prekorači vladni komisar brez potrebe njemu odkazani delokrog ter povzroči v prejšnjih uredbah v okraju tako temeljite premembe! Ker nemška stranka pri volitvah ni mogla prodreti, da bi potem povsod svoje privržence spravila na krmilo, mora vlada kar kratkim potom vse v nemške roke spraviti, ne oziraje se niti na postavo, niti potrebo in značaj okraja glede narodnostnih razmer! Vlada je s temi ukrepi storila novo silovitost in nov čin samovolje, zavdala je Slovincem celjskega okraja novo zaušnico!

Mödling pri Dunaju. Mödling je krasno mesto pri Dunaju, katero zaljša velika nova akademija (visoka šola), v kateri se izobražujejo mladeniči plemenitih starišev, ki imajo namen postati vojaški častniki ali poveljniki. Za vporabo v to akademijo se pokliče vsako leto precejšnje število mladeničev od raznovrstnih polkov, med katerimi nas je bilo poklicanih tudi lepo število slovenskih mladeničev večinoma Šp. Štajercev. Vsi smo vedno zvesti bralci „Slov. Gospodarja“ in „Našega Doma“, katera hočemo tudi pri

vojakih pridno prebirati ter se kratkočasiti z novicami, ki nam jih prinašata iz rojstnega nam kraja vsaki teden. Posebno nas pa razveseljujejo novice o gibanju fantov in deklet, ki od dneva do dneva tako vrlo napredujejo. Dragi nam rojaki, fantje in dekleta, le korajžno naprej! Prišel bode tudi za nas čas, da bomo slekli vojaško suknjo ter pohiteli vam na pomoč. In prihodnjim fantom-novincem, kateri nastopijo za nami vojaško službo, kličemo že zdaj: v roke „Naš Dom“ tudi pri vojakih, ter neustrašeno naprej! Veselejši čas se nam je približal, pomlad trka na vrata, rajska toplota narašča, toraj predragi, s časom napredujmo tudi mi bolj in bolj za sv. vero in lepo nam domovino. V duhu smo vedno z vami, dokler se ne vidimo. Sprejmite srčne pozdrave od vaših slovenskih rojakov-vojakov, katere vam pošiljata in kličeta na veselo svidenje! — Mihael Kramer in Sigmond Kolar, Spodnještajerca.

* * *

Koroške misli. Jà — misli morajo biti, in sicer koroške misli. Dobro! „Pust za to leto slovo je že vzel“ — jà, pa ne gre dalje, — kako bi vi, fantje, „podrukali“ tako pesem o pustu? No pa saj smo ga že pokopali in nagrobnice mu ne bomo peli, saj bi bilo tudi že prepozno, ko je že zdavnaj minila pepelnica. Toraj naj le mirno počiva! In jaz pravim, za zmiraj naj mirno počiva pust! Pa kakšen pust? Na Koroškem tako živimo z nasprotniki, kakor o pustu. Mi jim igramo pusta — nemčurji pa sedijo tam v kotu, pa se nam smeji. Navlečemo si različne šare in se našemimo. Nataknejo si tudi „larfo“ — namreč povsod v ospredje silimo s svojo nemščino. Kakor pa „larfa“ skazi obraz poštenega, lepega človeka, tako tudi nemščina ne pristoji poštenemu, slovenskemu koroškemu fantu. Lomi jo le za silo — pa se hoče pobahati z njo. Toraj jaz pravim: proč s tisto nemškutarško „larfo“ in pokažimo se svetu v pravi luči, potem se nam ne bodo smejali. Le tako bomo dosegli slovenskemu jeziku pravico, katera mu gre. — Pomlad prihaja! Fantje, sadno drevje bo treba otrebiti in očediti, požlahtiti bo treba drevesca! Alo, na delo! Pa ostaniti zdravi in pozdravite mi vse dobre slovenske koroške fante! Srečno!

V Celovcu je danes dne 23. marca občni zbor katoliško politično in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem. Govorila bosta dvorni svetnik dr. Miroslav Ploj o političnem položaju in deželni poslanec Fr. Grafenauer o ljudskem šolstvu na Koroškem.

Velikovec. V našem mestu še ni bilo nikoli enake veselice, kakor se je vršila letos v sredo, dne 1. marca, zvečer v prostorih „Narodnega Doma.“ Radi udeležbe smo se bali, ker se vsled kratkega časa prireditelji ni mogla dosti razglasiti. Toda vkljub temu se je nabralo toliko slovenskega občinstva, da moramo biti s prvim poskusom prav zadovoljni, zlasti še, če uvažujemo slabo vreme. Veselico je otvoril mohliški mešani zbor pod vodstvom g. J. Vaytizarja. Nato je pozdravil g. Fr. Reš vse došle od blizu in daleč. Ko so tudi „Gorotanci“ eno zapeli, je nastopil č. g. R. Rotter, kapelan v Tinjah, ter v svojem vseskozi šaljivem govoru povedal nemškutarjem marsikatero resnico. Njegovim besedam je sledilo navdušeno ploskanje. Nato sta obe pevski društvi menjajoč se zapeli še nekaj lepih slovenskih, nakar je nastopil č. gosp. Hornböck, mestni

kapelan v Pliberku, ter s svojimi šalami povzročil nepopisen smeh. Ozdravljaj je razne bolečine in fotografoval na popolnoma nov način. Njegov nastop nam je tako nameščal zadržane igralce, ki so nam obljubili svojo pomoč. V tem so došli znani celovski tamburaši, ki so s svojim nastopom veselo zabavo povečali; pesmi in tamburanje se je vrstilo v občo zadovoljnost vseh navzočih. Tudi g. Šusteršič iz Celovca je napravil s svojim prirojenim šaljivim nastopom mnogo zabave. Nato so se poskočni parčki — ker je bil ravno predpust — prav pridno zavrteli pod vplivom pristne slovenske godbe. Velikovecni so se zadržali mirno razun enega, kateremu pa vsled njegovega zdravstvenega položaja nismo zamerili, in ki smo ga tudi odstranili. Tako se je ta prva veselica za nas prav dobro in v redu izvršila. Hvala za to gre prekrasnim glasovom „Gorotancev“ in milodonečim pesnim Mohličanov, kakor tudi omenjenim gospodom govornikom — šaljivcem, posebno pa tamburaškemu društvu „Bisernica“ v Celovcu. Omeniti je treba, da so došli Slovenci in Slovenke tudi iz Pliberka, Šmihela, Globasnice, Dobrlevasi, Apač in drugod, da celo celovško slovensko omizje je poslalo svoje zastopnike. Vstopnine se je nabralo lepa svota 76 K 41 v, katera se bode po odbitku stroškov izročila naši narodni šoli.

Gozdanje. Bralci ste gotovo radovedni, kaj da je, ko se dalje časa nič nisem oglasil. Gotovo ste mislili, da sem se sam spravil na celovškega lintverja in da me je s svojim zvitim repom omlatil. O ne, nisem se spravil na celovškega lintverja, ali poznam ga pa dobro in vem, kako ta pošast zija in se zvija, kako Herkules s kladvom meri na nj. Ampak spravil sem se na gozdajnskega lintverja, ki je še mnogo večji in hujši od celovškega. Mislim sem, treba je najprej domačega zamoriti, potem še nad celovškega iti, saj celovski mi ne more zbežati, ker je iz kamna, še manj pa koga omlatiti! Naš lintver se jako zvija in preži na „deklisko Marijino družbo“, ki vrlo napreduje. Kako rad bi jo razpodil, ko bi mogel! V velikih skrbeh je namreč, ker ima strah, da mu bode družba glavo strla. Prav bi bilo! S prav peklenko hudobijo pa se je vrgel na čast gospoda župnika, češ, le po njem, da ga spravimo, potem bode že družba tudi šla h konecu. Na poti mu je tudi tisto vrlo dekle, ki je sprožila prvo misel in vnela 18 prav poštenih deklet za družbo. Vrlo dekleta, le junaško naprej, posebno ker se vas tako bojijo. Dragi mladeniči, spravite se tudi vi na našega liberalnega lintverja, in posnemajte naša vrta dekleta!

Od nekod. Nekega dne sem imel željo, videti letošnjega ptujkega kvakarja, in ko grem proti Lipi, se spomnim, da ga tu lahko dobim, saj ga imajo pri Kuhlingu. Samo en kozarec piva bom spil, potem pa ga bral ter izvedel, kako se mu kaj godi na koroški paši, ali je že kaj bolj debel, ali je še vedno suh. Res grem proti gostilni, odkoder me je že od daleč vabil napis: „Kuhling's Gasthaus — Handlung. Stopim noter. Tu me vabi napis nad vratmi: „Gastzimmer.“ Pa žal, vrata so zaklenjena, potegnem za zvonec, ki visi pred prodajalno, in ko pride gostilničar, me praša, kaj bi rad, mu povem, in on mi reče: „Baj uns ist ka gasthaus mer blos handlung, ge cum suster, durt krigst pir“, ter mi s prstom pokaže na „Schuster's Gasthaus — Handlung. Rečem še mu, no zakaj pa imate napis: „Gasthaus in Gastzimmer“, ter naglo odidem, kamor mi je

pokazal. In čuj veselje, tu so pa samo slovenski govorili z menoj, in sem videl samo „Neue Nachrichten.“ Videl sem tudi, da imajo tukaj na prodaj Ciril in Metodovo cikorijo. Prav vesel in zadovoljen sem bil, samo to mi je še bilo žal, da imajo nemške časnike in samo nemški napis. Proč ž njimi, na dan s slovenskimi napisi in časniki! Naša dolžnost pa je, da vas podpiramo z geslom: **Svoji k svojim!**

Podgora. Ustanovni shod slov. delavskega društva za Podljubelj in okolico se je vršil dne 12. marca pri Kajzerju v Podljubelju. Udeležilo se ga je okoli 100 kmelov in delavcev ter mala peščica socialnih demokratov iz radovednosti, da so ugovarjali, tudi s heil-klici, in potem nam zopet prav dali. Tem ljudem je mednarodnost deveta briga, na srcu jim je nemški liberalizem. Odbor se je sestavil sledeče: Predsednik Gregorij Spöck v Podgori; namestnik Janez Sparovec v Borovljah; tajnik Jakob Bizer v Borovljah; blagajnik Matej Ogris v Podgori; odbornika Janez Kuhar, Ljubelj, Slov. Plajberg; A. Uznik. Društveni svetovalec Janko Arnuš, provizor v Podljubelju. Novemu (tretjemu na Koroškem) slov. kršč. soc. del. društvu mnogo sreče in čast. gospodom članom, krepko naprej! **Ziveli!**

Št. Štefan pri Velikovu. Na pustno nedeljo, dne 5. t. m., smo zapazili ob pol devetih v skednju pri Likebu ogenj, ki se je začel od znotraj in je v trenutku obsegel ves hlev. Sreča, da ni bilo vetra, sicer bi pri takem mogočem plamenu lahko postala cela vas žrtev ognja. V lastnikovi gostilni so obhajali pustno veselico. Prva je došla požarna bramba z Blata, čast g. Pirkerju! Došle so še baronova, ovbeška in striholska. Živino so rešili vso, zgorelo je kakih 30 kokoši. Škode je 8000 kron. Zavarovalnina pa znaša le nekaj nad 3000 kron. Kdo je zažgal, še ni znano. Sluti se, da je to storila zločinska roka. Druga nesreča se je zgodila pri istem posestniku. Potreboval je prostora za konje. Pri delu je rabil tudi sekiro, katera mu je po nesreči padla iz rok naravnost na prsi zraven stoječemu mizarju in ga ranila do kosti, katerih pa k sreči ni presekal.

Radiše. Na pustni torek popoldne je napravilo naše kat. slov. izobraž. društvo svoje mesečno, in sicer javno zborovanje. Kakor vselej pri taki priložnosti, tako se je zbralo tudi ta dan toliko ljudstva, da je bilo čisto premalo prostora; mnogo ljudi ni moglo več v zborovalno sobo. Ker zavoljo raznih ovir meseca svečana nismo mogli napraviti rednega zborovanja, so imeli nam č. g. župnik toliko resnega in šaljivega povedati, da je bil tega zborovanja vsak udeleženec res prav vesel. Vmes so pa, kakor vselej, tako tudi ta dan, razveseljevali vrli društveni tamburaši, ki so včasih zasvirali tako „luštne“ komade, da je nas za mizami že skoro vzdigovalo. Marljivo tamburaškemu vodju se je tudi posrečilo ustanoviti društven pevski moški zbor, ki je nas razveseljeval s krasnimi slovenskimi pesmimi.

Prijatelji! vsem delavcem narodnim: slava!
Hvaležna vam bude na vek očetnjava!
Za naroda slavo, korist in prosveto!
Delujmo vsi skupaj z ljubeznijo vneto!
Kar storiš za se, to že s tabo izgine,
Kar storiš za narod, ostane vselej!

Gregorčič.

Koprivna pri Črni. Res ni bilo prijetno pri nas v začetku marca. Snežilo je, da človek nikamor ni mogel, in kdor se je podal na prosto, je bil v nevarnosti, da ga

kak plaz ne zasuje. Utrgalo se je zopet več plazov. Pot v Črno sta v nedeljo, dne 5. marca zasula dva nova plaza, eden manjši in drugi večji, visok kakih 8 m. Največji plaz pa se je utrgal v Koprivni-Meži. Visok je 10 m in širok nad 300 m. Zasutih travnikov in njiv letos pač ne bo mogoče obdelati, ker bo sneg ležal do poznega poletja. Ogromne snežene kepe so za videti kakor nakopičeno mogočno skalovje. V nevarnosti je bil Luka Tadič, katerega je zasulo v njegovi bajti. Rešil ga je sosed, ki je hitro pritekkel, razkopal sneg in prestrašenega Luko rešil iz sneženega groba. Vsi omenjeni plazovi so prišli iz grofovskega sveta iz višočine do 400 m. Ali ni to največja brezbriznost, da se v takih strminah les čisto do golega seka, vključ postavi, ki to prepoveduje in ne oziraje se na to, da se nahajajo ob vznožju pohišta in vodi pot, po kateri se vedno hodi in vozi, ker je edina vozna pot proti Črni. Ali velja postaviti samo za kmeta in ne tudi za gospodo? Kdo poplača ljudem trud in delo, ki so ga že imeli in ga bodo še imeli, da napravijo zopet pot skozi te snežene gore, kdo jim povrne škodo, ki jo imajo vsled tega, da jim stoji živina brez dela v hlevu, dasiravno bi imeli toliko vožnje, kdo mora biti porok, da v prihodnje tudi kak človek ne najde smrti pod plazovi? — Tudi iz sosednih krajev prihajajo poročila o plazovih. Tako se je na kapeljski strani utrvalo tudi več plazov. Posebno velik plaz je prišel iz visoke Oršavske planine ter podrl tudi mnogo lesa. V Topli in črnski župniji je plaz zasul dva delavca, ko sta ravno kidala drug plaz. Enemu je polomilo rebra in je kmalu umrl. Da bi nas Bog obvaroval pred večjimi nesrečami!

Šolske vesti. G. Anton Zolli je predstavljen iz Št. Lenarta pri sedmih Studencih v Völkendorf. G. Fr. Adlasnik je poslan kot suplent v Škocijan. Iz šolske službe je izstopila meščanska učiteljica v Velikovu, gđc. Marija Noë pl. Nordberg. Razpisane službe: Mesto šolskega vodje na Strmcu, v Črnečah (Zahteva se znanje slovenskega jezika) in v Pontablju.

Alkohol v kruhu. Zelo malo ljudi ve, da se nahaja v našem kruhu alkohol, kateri nastane kot stranski produkt pri vzhajanju testa, kar daje kruhu neobhodno potrebno luknjičavost. Množica alkohola je zelo majhna. Dr. Hefelmann, kemik hranil v Draždanih, je lahko dobil iz 14 kg rženega kruha nekaj manj kot 1/2 grama alkohola, vsled česar pride ravno 0.036 gr alkohola na en kg rženega kruha. Dober kruhojedec, ki sne 1 funt kruha na dan, bi torej zaužil še ne dve stotinki grama alkohola. Neposredno iz peči vzeti, še ne načeti kruh ima seveda več alkohola. Največji odstotek alkohola v takem kruhu, ki pa za uživanje ne pride v poštev, je znašal 0.4. Kdor bi hotel ravno tako množico alkohola zaužiti, kolikor ga je v enem litru piva, bi moral pojesti 20 funtov svežega, ravno kar pečenega kruha. Koliko kruha bi pa moral snesti, da bi se vresničile slovenske besede: kruha pijan, naj si vsak sam izračuna.

Ozki ovratniki škodljivi. Vratislavski zdravnik profesor dr. Foerster je dokazal, da provzročajo ozki ovratniki mnogo boleznih v očeh. Ti namreč pritiskajo na žile ter ovirajo pretakanje krvi, kar je pa združeno z mnogimi boleznimi. Čim prostejši je vrat, tem bolj zdrav ostane. Kdor ima kako bo-

lezen na vratu, naj ne kupuje ozkih ovratnikov.

Koliko življenja prikrajša vsak liter žganja? S tem vprašanjem se je bavil danski socialni politik prof. Harald Westergaard iz Kodanja in je prišel do zaključka: Ako se računa na malo, se dobi, da prikrajša vsak liter žganja življenje svoje žrtve za več kot tri ure in vsak kozarec bavarskega piva povprečno za pol četrt. V resnici so pa po mnenju Westergaarda številko mnogo večje, najbrže dva- ali trikrat tako velike.

Melko počivališče. V Parizu je živel odvjetnik. Brezplačno je zagovarjal vsako vdovo in siroto, ako je iskala pomoči pri njem. Le mali cvetlični šopek je prosil, naj mu prinese vsaka za plačilo. Tako, da je imel že polno šopkov v spalnici. Kadar se je ozrl na te šopke, razveselil se je vselej. Ko je pa prišel na smrtno posteljo, prosil je, naj mu te šopke denejo v grob. Želja se mu je izpolnila. Sedaj počiva blagi odvjetnik, poln dobrih del, na mehko postlanem cvetju. Saj mu je vsaka cvetlica blazinica in spričevalo njegove dobrotne usmiljenosti.

Največ zdravnikov na svetu ima ruski car. Ima jih osemindvajset, a ti so najboljši zdravniki celega carstva. Med njimi je eden vrhovni zdravnik, deset začasnih, trije kirurgi, štirje začasni kirurgi, dva zdravnika za oči, dva zdravnika za noge, dva dvorska zdravnika in naposled še trije posebni zdravniki za carico.

Število mravelj v mravljišču. Prirodopisci so ugibali že dalje časa, koliko mravelj živi v enem mravljišču. To sešteti je težko, ali A. Torelu in Yongu se je posrečilo. V mravljišču, širokem nad 60 cm, visokem 60 cm, živi 19.900 mravelj. V mravljišču, ki je široko 95 cm, visoko 45 cm, živi 47.800 mravelj. Velika mravljišča po gozdih utegnejo šteti po 100.000 mravelj.

Kako se je ujel? Na nekem pariškem trgu se je zbrala pred dnevi velika množica gledalcev, ki so gledali, kako se je mučil neki kočijaž, da dvigne svojega konja. Med množico nahajala se je tudi prodajalka zelenjave iz okolice, ki se je vračala od tržnice. Žena je kupila tudi past za krte, ki jo je vtaknila v veliki svoj žep. Naenkrat začuje grozen krik, ki ga je zagnal zraven stoječi mlad gospod; ta je namreč posegel ženi v žep ter prišel s svojo roko v odprto past. Žepnega tatu, ki mu je past odtrgala dva prsta, so morali nezavestnega odnesti.

Žaloigra v rodbini. Neki delavec v Liverpoolu je imel ženo, ki je bila udana pijači. Ljubil jo je zelo, a ona se vključ vsem obljubam ni mogla odvaditi svoji strasti. Nekega večera so igrali v gledališču pretresljivo igro, kako si je neka družina zopet pridobila nazaj svojo rodbinsko srečo. Mož je peljal, akoravno težko, svojo družino v gledališče k igri. Med igro, ko so igrali najginjlivejše dejanje, prime mož ženo za roko ter ji reče: „Zakaj ne nehaš piti? Bili bi lahko tako srečni!“ — Žena je zajokala ter rekla: „Ne bom več pila. Jaz te nisem vredna. Storila sem te nesrečnega; živi zopet srečno.“ Ko je drugo jutro mož odšel na delo in otroci v šolo, se je ona zastrupila. Mož jo je našel mrtvo.

Selo brez žensk. V Vilacanasu pri Toledu se je pričela obravnava proti 151 ženskam zaradi vstaje in nemirov. Državni pravdnik je predlagal kazen 9 let. Ako se to zgodi, bo v dotičnem selu zmanjkalo žensk.

Milijonar, reven umrl. V New Yorku je umrl bogat, a skop starec 76 let, ki je

vse svoje premoženje 8.000.000 K razdelil pred smrtjo med svoje sorodnike. Dejal je, da si je vsako leto svojega življenja kaj prihranil, tudi takrat, ko je zaslužil na teden le 24 K. Pred časom je razdelil med pet otrok svoje sestre 4.000.000 K. „Spravil sem denar počasi skupaj ter ga hitro dal. Potem sem pa počakal, kako bodo z denarjem ravnali.“ Kakor se vidi, so sorodniki z denarjem dobro ravnali, ker jim je dal pred smrtjo še 4.000.000 K. Dejal je, da hoče reven umreti. Svoje premoženje si je pridobil pri kupčiji z žitom in živino. Akoravno pa je bil tako radodaren napram sorodnikom, se je vendar pulil za vsak krajcar s kočijaži na cesti ter je stanoval v cenениh gostilnah.

Največji premogovnik na svetu? Ruski potovalec Olenin, ki je pred kratkim obiskal pokrajine ob reki Leni v bližini Jakutska, meni, kakor je naznanil carski geografski družbi v Petrogradu, da je ondi odkril največji premogovnik sveta. Ondi se ne nahaja le premog, ampak v izobilju je tudi bakra in drugih kovin. Ruda leži ondi kar na površju zemlje.

Kalno vodo, kako očistiti za pranje? Večkrat se zgodi, da je voda iz rek tako kalna, da se perilo ne more prati z njo. Kaj tedaj storiti? Svetuje se na sledeči način vodo očistiti. Dan pred pranjem natoči se v veliko posodo kalne vode. K nji se prilije za par litrov vrele vode, v kateri pa smo prej raztopili za 3 do 4 žlice zdrobljenega solitra. Sedaj naj voda mirno stoji do drugega dne, kadar jo oprezno z vrha odtočimo. Vsa nesnaga vode se je namreč usedla na dno posode.

Koliko časa naj spe otroci? Iz izvestja komisije, ki je pregledala švedske šole, je razvidno, da otroci, ki niso spali, kakor zahteva zdravje, trpe za 25 % več na raznih boleznih nego drugi. Povprečno treba da spe otroci: pod 4 leti 12 ur na noč, od 4. do 7. leta po 11 ur, od 7. do 12. leta po 10 ur, od 12. do 14. leta po 9 ur in od 14. do 16. leta po 8 ur na noč.

Kmet — učenjak. Prava posebnost je nek kmet po imenu Frid. Theil v Ravdi pri Arzenbergu na saksonskem Altenburgu. Navzlic poljskemu delu, preostalo je možu še vedno toliko časa, da se je naučil sedem jezikov. Mož ima pač izvrstno nadarjenost za jezike, ker si je prisvojil kot samouk iz knjig grščino, hebrejščino, klinopis, sanskrt, hijeroglifiški jezik in arabščino in to z najboljšim uspehom. Star je 71 let in pred nekaj tedni se je spravil tudi na angleščino. Tako se je povspel do učenjastva v jezikih Trombetti, profesor semitskih jezikov v Bologni, dasiravno je bil prej le brivski pomočnik.

Zakaj ne uživajo Judi svinskega mesa? Pravljica govori o tem; Ko je še Kristus po svetu hodil in učil, hoteli so ga Judje, ki niso v njega verovali, skušati ali je res kot sin božji vseveden. Šli so in skrili pod kad Juda. Mimoidočega Jezusa so vprašali, če je res božji sin, naj pove, kaj je pod kadjo. „Kaj je pod kadjo, me vprašate“, odgovori jim Jezus resno. Po kratkem molku odgovori: „Svinja!“ Judje se zakrohota, ker Jezus ni vedel. Kako se pa prestrašijo, ko privzdignejo kad. Iz pod nje skoči svinja, ki kruljoč zbežlja ter se pomeša med druge svinje. Ker je niso mogli razločevati od drugih, so sklenili, da ne bodo zaklali in jedli nobene svinje več.

Kako je nastala otroška glava na novih desetkronskih bankovcih? Dunajski

akademični slikar Pfeifer, bančni risar, je imel nalogo izvršiti prva dela za nove bankovce. Na nekem sprehodu v rotovškem parku je, vtopljen v misli na svoje delo, zagledal maibno dekle, koje ljubkost mu je takoj vzbudila željo, ravno to glavico narisati na novi denar. Šel je za otrokom, katerega je vzgojiteljica proti domu peljala. Vstopili sta v aristokratsko palačo in slikar se je takoj naznanil pri knežji rodbini ter povedal svojo željo, ki mu je bila uslišena. Naredil si je skico deklešje glave in jo porabil na bankovcu. Naslikan otrok na njem je toraj mala princezinja Metternich.

Tatova hvaležnost.

(Napisat Stevo Armanov.)

V tistih časih, po katerih zdihujejo zdaj naši starčki, češ, da je bilo tedaj bolje na svetu; tedaj, ko še ni po vsaki drugi dolini sopihal lukamatija, v tistih časih je živel v prijazni naši vasi pri Savi reven a pošten kajzar Urh. Imel je majhno hišico, eno njivo in suho reber gori v bregu, po kateri je celo poletje pridna sivka, — kakor sta jo imenovala s staro Uršo — mulila suho travo. Dasi je bil Urh reven, vendar je rad revežem pomagal iz stiske, kjer koli je mogel; kajti dobro je vedel, da bo za vse, kar stori dobrega svojemu bližnjemu, enkrat prejel bogato plačilo pri Bogu.

V bližnjem trgu je bil semenj. Bilo je na dan sv. Uršule. Rad bi šel Urh na semenj, ali denarja mu je manjkalo. „Veš kaj, stara?“ dejal je Urši, „kazalo nama bi, da prodava sivko, ker mi krme pomanjkuje, in na spomlad bi kupila drugo, mlajšo.“ Urša mu ni ugovarjala: „Le stori, kakor veš, da je bolje, jaz ti ne bom branila.“ In tako se je Urh odpravil na semenj.

Ko pride na trg, vidi ondi veliko množico ljudi. Radovednemu, kaj to pomeni, pove eden, da so pred tedni prijeli znanega tatu, ki je delal strah celi okolici, in da ga bodo prav sedajle tu na trgu javno obesili. Urh je pogledal tatu in spoznal v njem znanca iza mladih let. Smilil se mu je revež, ker je zašel na taka pota; tembolj pa ga je bolelo srce, ker je zvedel, da se noče spraviti z Bogom. Naenkrat mu šine nekaj v glavo — stopi bliže in zavpije:

„Stojte, možje! jaz sem pripravljen rešiti ga! Koliko zahtevate zanj?“

Poveljnik se mu približa, ter mu zašepče na uho:

„Urh, če nam daš osemdeset goldinarjev, pa bo tvoj; lahko narediš zanj kar hočeš, samo — rečem ti — molči kot zid.“

Rad bi dal, če bi le imel, tako pa neve kaj bi storil.

„Denarjev nimam; toda — če ste zadovoljni možje — tole sivko vam rad dam, čez mesec dni bo imela tele.“

Zadovoljen je bil poveljnik in mu izročil tatu, ki se je imenoval Luka.

Jako se je začudila doma Urhova boljša polovica, ker ji je za god takega gosta pripeljal. Dasi sicer miroljubna duša, je postala sedaj tako bojevitna, da je le malo manjkalo, da ga ni naklestila, ko je zvedela vso kupčijo.

„O, sveta Uršula, vse svetnice božje, izprosite zopet pamet mojemu staremu! Še sam nima včasih kaj jesti, zdaj mi pa še tega capina privleče. Uh! uh!“

„Nič ne tarnajte mati“, tolaži jo Luka, „ne bom vama v nadlego, skrbel bodem, da se vama bo odslej bolje godilo. Pobiljšal

se bom; saj Bog ima rad spokorjene grešnike, prosil bom Boga za blagoslov vaše hiše.“

Ko se je storila noč in sta stara dva zaspala, pa se je Luka zmuznil iz hleva, kjer je imel ležišče, in jo ubral k bogatemu sosedu Skopuhu. Tu si je v kuhinji nabasal v vrečo krač, prekajenih gnjati in klobas. Vse to je potem lepo po mizi zložil pri Urhu.

Začudena sta zjutraj ogledovala stara „božji“ blagoslov, ugibajoča, od kot bi pač utegnili to biti.

„To vama je Bog poslal zato, ker si včeraj storil tako blago delo“, pojasnil je Luka.

Od slej jima ni nikoli nič manjkalo. Če je Urh kaj želel, kar Luki je izrazil svojo željo in on je tisto stvar prinesel.

Skopuhova žena Jera, zlobno ženišče, je kmalo spoznala spremembo. Strašna zavist se je loti, ko vidi sedaj blagostanje pri sosedu. Ni mogla umeti, na kakšen način je to mogoče; sklene stvari v okom priti naj velja karkoli hoče. Opazovala je dolgo časa Urha, a ker ni nič sumljivega našla, zato si izmisli zvijačo. — Zmenila sta se s starim Skopuhom, da jo je zaprl v veliko skrinjo. Skrinjo je zapeljal k Urhu ter ga prijazno prosil, če ima toliko prostora v svoji hiši, da bi za par dni to skrinjo pod streho spravil, ker misli on hišo zbeliti. Urh mu je rad izpolnil željo in Skopuh je z zvitem nasmehom odšel češ: „Čakaj tiček, zdaj te pa imam.“

Luka pa je med tem časom pridno izvrševal svojo obrt; zdaj pri eni, zdaj pri drugi hiši. Zvečer onega dneva je prišel zopet običajno pozno domov. Ko je razložil raznovrstne reči po mizi, vsedel se je malce na zapeček in premišljeval, kam bi se jutri obrnil. Kar se mu zazdi, da se je pokrov na skrinji, katero prej še opazil ni, nalahno pridvignil — pogledal je natančneje in videl suho glavo, ki je za hip pokukala iz skrinje. — Takoj je slutil nekaj. — Že dobro, misli si in se spravi spat kot bi nič ne opazil. Zjutraj pa je naročil Urši, da naj dva velika lonca kropa pripravi. Ko je bil krop pripravljen, zagnal je Luka velikanski krik po hiši: „Gori! gori!“ da sta tudi stara dva začela tarnati. — Skrinja, ki je bila znotraj zaklenjena, se odpre. — Luka pa kot bi trenil treščil lonce kropa v skrinjo in na to še drugega; potem pa jo zopet lepo zapre.

Drugi dan pride Skopuh naznaniti, da je napravil prostor, ter se lepo zahvali za prijaznost. Grozno se prestraši, ko najde mrtvo Jero. Vest se mu vzbudi, da je on kriv njene smrti. Slednjič se pa le umiri misleč, bolje da sem tiho, žena je res mrtva ali zdaj če naznanim ljudem to, bom imel še stroške s pogrebom, drugega nič; ženo pa čez leto lahko drugo dobim. S tem se je umiril.

Po noči je razodel svojemu zvestemu hlapcu vso zadevo in ga prosil, da mu pomaga zakopati Jero na vrtu; razume pa se, da bo moral strogo molčati. — Ko sta opravila to delo, se je Skopuh oddahnil. Sedaj bo vsaj mir, preje ga itak nisem nikoli imel. Luka sosedov pa, ki je vse stvar opazoval skrit, natihoma izkoplje Jero. Da ji krvavi nož v roko in jo postavi k svinjakom, v kateremu je preje vse svinje poklal.

Čudno se je zdelo drugo jutro dekl Mici, da nič ne krulijo svinje, ko jim je pripravljala pičo. Ko pa vidi svinje mrtve,

gospodinjjo pa vso kuštrasto in krvavo pred hlevom, se grozno prestraši. Druzega ne more misliti, kot da je gospodinja znorela. Pokliče Skopuha. Ta pa se je še bolj prestrašil, ko je videl, da mu je rajna žena „nazaj“ prišla in tako škodo napravila.

Čez dolgo časa pride toliko k sebi, da je nese zopet nazaj na ono mesto, kjer jo je včeraj zakopal; upal je, da je sedaj pač dosti kaznovan za greh in da bo sedaj mir pred njo.

Toda motil se je. — Naslednje jutro zbudi ga njegov hlapec; grozno prestrašen mu pove, da je vsa živina poklana, pred vratmi pa, da je gospodinja kakor včeraj.

V neizmernem strahu premišljuje Skopuh, kaj bi pač storil, da bi imela pokoj njegova žena. Posvetovala sta se s hlapcem dolgo časa o tem, a nista nič pametnega izumila; nazadnje reče hlapec:

„Veste kaj, slišal sem nekoč, da imajo po nekaterih krajih navado, da mriče se žigajo. To delajo gotovo samo zato, da rajni ne more „nazaj“ priti; kajti pepel se nikakor ne more združiti. Zato vam svetujem, da tudi midva to storiva.“

Skopuh je bil vesel modrega sveta, vse je bil pripravljen storiti, da se iznebi Jere.

Naložila sta truplo na voziček in pripregla sta kobilu, katera edina je z žrebetom vred še živa ostala. V gozdu naneseta skup velik kup dračja, na vrh pa položita Jero.

„Zdaj se pa le peci, kakor hočeš, nama se mudi domov“, omenil je čez nekaj časa Skopuh, ko je bila po eni strani že močno opaljena. Nato odideta.

Ali kdo popiše njun strah, ki sta ga užila kmalo potem.

Žrebe, ki se je preje oddaljilo pasoč se po gozdu, pridirjalo je skokoma za vozom, ki je drčal proti domu. In, o groza! — Na hrbtu ima Skopuhovo ženo Jero.

Luka je bil žrebeta vlovil v gozdu in ga privezal, kakor hitro pa sta ona dva odšla, privezal je truplo na žrebeta, ki je naglo zdirjalo za vozom.

„O Bog se me usmili!“ tarna je Skopuh, „dvakrat sem jo že zakopal, pa mi je obkrat nazaj prišla. Na, sedaj v tretje mi pa celo žrebeta jezdi; to je več kakor čudno!“

Šel je k sosedu Urhu, ter ga prosil za svet v tej stvari. „Pomisli, žena mi je umrla, a sedaj nimam mira pred njo. Vso živino mi je poklala, da sedaj ne vem kaj početi; svetuj mi kaj pametnega.“

„Teško je to, težko“, menil je Urh, „jaz nikakor ne znam pomagati, a poklicati hočem Luko; stavim, on bo uredil stvar, da bo prav.“

„Veš kaj, Luka?“ mu reče Skopuh, ko je ta prišel. „Koliko ti dam, če mi zakoplješ ženo tako, da je ne bo nikoli več nazaj?“

„Ja preklicano! jaz nočem imeti nič sto ženo opraviti, ker vidim, da je začarana.“

Skopuh ga je pa le prosil, prepričan, da bo le on uredil stvar.

„Glej, dam ti kar hočeš, samo to stori.“

Luka je postal mehkejši. „No, če mi daste vse vaše zaklane svinje in živino, zraven pa kobilu, žrebe in voziček, pa jo zakopljem, da ne bo ne duha ne sluha več o njej.“

Preveliko se je zdelo Skopuhu, da bi še kobilu dal; no, erkovino magari!

Luka pa je ostal trdovraten. Slednjič se omehča Skopuh, in privoli. Luka je pa

vzel Jero in jo zakopal za zidom na pokopališču in mir je bil odslej pred njo. Vole in svinje pa je znosil od Skopuha k Urhu; dal mu je tudi kobilu in žrebe iz hvaležnosti, ker ga je rešil smrti.

Če je pa tudi Luka zadostil za svoje velike grehe, o tem nam viri ne poročajo. A upamo, da je za svoje hudobije tudi on prijel zaslužen plačilo.

Z Bogom se ni norčevati!

(Zgodba. Iz slovaškega prevel Vrhovski.)

V stolici N. občine A. bival je premožen gospodar, človek vzgleden, ali vsaj tako se je govorilo o njem. Imel je tudi dobro vspevajočo obrt, navrh pa mu je prav obilno nesla svinjereja. Navadno je dobival za par prascev po 20—24 kron in ker jih je redil mnogo, stržil je zanje marsikateri stotak.

Ko se je svojih živali najbolj radoval, pogine mu najlepši pitanec. Koj na to kupil je lepo plemenico (svinjo za pleme), ali ni še minul teden, poginila je tudi ta. Kupil je drugo, pa v kratkem se je stegnila še tista. To ga je tako razkačilo, da je — imajoč par sto kron v žepu, vpričo več ljudi se bahal in rekel: „Gospod Bog, vem da me dražiš, ali videla bova, kateri vzdrži dalje, ti ali jaz!“

Ta prevzetnost pa se je nad njim hudo kaznovala. Kupil je svinjo tretjo, četrto . . . tudi deseto, pa vse so mu sproti poginile. Nato je še sam nevarno zbolel, tako da mu je zdravnik prisodil le malo dnij življenja. Sedaj se je še le spametoval in začel zdihovati:

„Bog, oh ljubi Bog, sedaj vidim, da si ti neizmerno močnejši, pa spoznavam in obžalujem od sreča svojo prevzetnost, s katero

sem te hudo razžalil! Usmili se me, odpusti mi, ker poboljšati se hočem in živeti tako, kakor ti od svojih služabnikov zahtevaš!“

Bog se ga je usmili in mu po dolgi boleznini dal zopet zdravje. Vse bi bilo že pozabljeno, ali on na svoj greh ni mogel pozabiti. Ta spomin ga je mučil tako dolgo, dokler ni prodal svojega posestva drugemu posestniku, sam pa si je raje kupil manjšo posestvo, kjer je odslej zadovoljno in bogoljubno živel. Ondi se je zopet jel pečati s svinjerejo in imel je zopet srečo pri njej.

Ne povzdiguje se, o grešni človek, nad Boga, kajti On, ki je trume angeljev radi prevzetnosti pahnul v brezno peklensko, lahko z jednim migljem te zdrobi v prah in pokonča za časno in večno!

Našim naročnikom!

Minilo bo že kmalo prvo četrletje in mnogo naših naročnikov še ni plačal lanske naročnine. Ker nam mrzi vedno opominjanje, prosimo dotične, naj nam kmalu določijo zaostalo naročnino, sicer bomo primorani jim list ustaviti. Naročnina je res tako majhna, da pač vsak lahko plača to malo svotico. Mi imamo z izdajanjem lista velikanske stroške, katere nikakor ne pokrijejo dohodki. Kakor mi vestno izpolnjujemo naše dolžnosti in redno dopošljemo list, tako upamo, da bodo tudi naši naročniki izpolnjevali dolžnosti napram nam in nam poslali naročnino.

Upravništvo.

Listnica uredništva.

Št. Vid v Junski dolini: Obsojevanja vredno zares, toda ostre besede v dopisu bi nas brezdvomno spravile pred sodnika. Pozdravljeni!

Najboljša semena za zelenjavo, cvetlice in poljske rastline

se dobe v trgovini

F. Holasekovega naslednika J. Sirk, Maribor
Glavni trg, rotovž.

71-7

Trgovina obstoji že 25 let.

Najoenejša prodajalnica

ur, zlatnine, srebrnine, optičnih predmetov,
godbenih avtomatov, gramofonov

Dietingerja naslednik

T. FEHRENBACH

MARIBOR,

filijalka:

Gosposka ulica 25,

Dravska ulica 2.

Remonter ura iz nikla . . .	gld. 1:80	14 karat. zlati prstan . . .	gld. 2:90
črna jeklena remonter ura . . .	2:60	14 karat. zlati uhani . . .	1:50
srebrna remonter ura . . .	3:40	ura na nihalo . . .	4:20
srebrna verižica . . .	—95	ura z godbo . . .	6:40
srebrna vratna verižica . . .	—65	okrogle kuhinjske ure . . .	1:65
14 karat. zlata ženska remont. ura . . .	8:90	ure budilnice . . .	1:50
14 karat. zlata moška remont. ura . . .	16:80	očala . . .	—80
14 karat. zlata verižica . . .	5:50		

Vsaka ura je izkušana in natančno urejena. — Popravljanje ur, zlatnine in srebrnine 6 50 kr. — Zamenja se stara zlatnina in drage starinske vrednosti. 18

Novi, veliki ilustrirani cenik na zahtevo brezplačno in franko.

Usnjarna in prodaja usnja Nik. Györeka nasled.

== v Mariboru ==

Grajski trg št. 5 (nasproti gradu)

23 priporoča 13-13

priznana najboljša podplate po starem dobrem izdelovanju, vsakovrstno usnje, kakor tudi usnje za sedla.

Kože se po ceni in najboljše izdelujejo

Ponos vsake gospodinjice je dobra kava.

**Kathreinerjeva
Kneippeva sladna kava**

se ne bi smela pogrešati
tudi v nobeni gospodinjici,
kadar se pripravljajo
kavina pijača.

Zahtevajte le izvirne zavojce
z imenom KATHREINER.

Oskrbništvo Herbersdorf pri Wildonu
išče oženjenega

kravarja.

Oba morata biti pridna, poštena ter vajena
molže, sploh vseh del v hlevu. — Nastop
službe 1. aprila t. l.

Cepijene trte

na Portalis in sicer: Zlatina bela, muškatalec, mozlec, ortliber, taminer, Burgunder beli, Burgunder modri, portugizer, rulander, laški rilček, mači rilček, silvanec, najboljše kakovosti, dobro vkoreninjene, prodaja 100 komadov po 20 kron, pri večjem odvetju pa še ceneje

P. SREBRE, Maribor

Tegetthofova cesta 23. 5 (3-5)

Razne
uradne pečate

KUVERTE

priporoča

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru

Delavnica za vsa cerkvena dela

se priporoča v izdelovanje

vsakovrstnih kipov, altarjev, križevih potov, božjih grebov, božičnih jasic, posrebrenih svečnikov itd.

Velika zaloga * Zahtevane fotografije ter načrti
dovršenih kipov, križev in slik. * s povratno pošto.

Stotine spričeval in pohvalnih pisem na razpolago!

Delavnico z cenjenimi naročili podpirati prosi vdani

Konrad Skaza

St. Ulrich-Gröden, Tirolsko.

[1 5-12

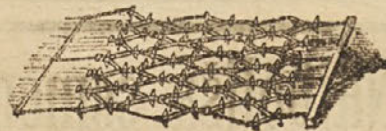
Svoji k svojim!

Svoji k svojim!

**Prva narodna tovarna kmetijskih strojev
Jožefa Pfeifer-ja**

v Hočah pri Mariboru (Štajersko)

se priporoča v izdelovanje **strojev** za delo v spomladi:

brane za travnike

od 50—80 kron,

sesalke za gnojnice, čistilnice žita, mlatilnice na roko, mlatilnice na vitelj, vitelje in razne druge stroje.

8 2 Več kakor 200 spričeval potrjuje izvrstnost mojih izdelkov.

Java Kava

direktno od pridelovalca.

Posilja se **vrečica s 5 kg** colnine prosta brez vseh stroškov na vsako poštno postajo

— surova: —

Marka Javošlor najfinjša . . fl. 6 65 * Javabrazil mešanica . . . . . fl. 5 75
Marka Javošlor fina zelena . fl. 6 20 * Kapucinska mešanica, žgana fl. 7 —

Čaj 1 kg gld. 2 80, gld. 4 —, gld. 5 50.

TURK & DR.

posestnik plantaž na otoku Java. Pošiljatve iz skladišča v luki.

Trst, Acquadotto 62.

31 7-12